

La finestra oberta

MARC LATORRE

Bretxa digital, fractura social

Al mes de juliol es feia ressò en els diaris l'aparició dels nous TPV de pagament. L'Associació de Bancs Andorrans, rebatejada amb el nom Andorran Banking (contravenint la normativa sobre la llengua oficial), afirmava que apropiaria els comerços del Principat a la tecnologia més actualitzada, global i moderna en l'àmbit dels pagaments. Uns datàfons de línia atractiva, de disseny innovador, d'alta tecnologia... I creadors d'una bretxa digital en sectors de la ciutadania.

Entenem com a bretxa digital quan l'accés a les noves tecnologies queda diferenciat segons les característiques de l'individu que en fa ús. Normalment, aquesta bretxa es crea a causa de canvis generacionals, o la gent amb més edat queda fora per la manca de comprensió, o segons el sector social, o en els més baixos, no tenen recursos econòmics per adquirir els dispositius de les noves tecnologies.

El que mai hauria de passar és que la bretxa digital aparegués pel fet que una part de la població pateixi una discapacitat, ja que la tecnologia, per definició, és el conjunt de coneixements i habilitats que tenen com a objectiu facilitar la solució de problemes de la societat.

És evident que la nostra societat, com qualsevol, és diversa, però que l'aparició de noves tecnologies, en lloc d'igualar l'accés de la població discapacitada, creï dificultats addi-

cionals, es pot qualificar d'insultant.

Ja a l'inici de la implementació d'aquest TPV, van sortir les habituals dificultats tècniques. Ens referim al mal funcionament si hi havia fallides a la connexió, que només es pogués triar una entitat bancària, o que la llengua de la impressió del tiquet no fos la del nostre país, posant alguns exemples. Però el que realment va fer saltar les alarmes va ser el sistema de validació dels pagaments: una moderna pantalla digital.

Una pantalla digital sense cap possibilitat perquè una persona invident pogués accedir a cap mena de relleu indicador de què es podria llegir, una pantalla digital on els caràcters que apareixen no es deixen veure bé per una persona amb baixa capacitat visual. Una pantalla digital que aïlla totalment a part de la nostra població de poder accedir als productes per a poder sobreviure si no és assistida. Una pantalla digital que, al cap i a la fi, ens ha fet retrocedir tristament als temps en què una

persona invident no podia anar sol pel carrer sense ajuda.

Cert és que ja, quan es van presentar aquests magnífics TPV, la mateixa Redsys, l'empresa espanyola que s'anomena líder del seu mercat, i que diu oferir la millor prestació en formes de pagament enfocades a clients, va dir que tenia present aquest problema en els seus aparells, però que tenien la solució, basada en un sistema de sons que ajudarien al client a fer-lo funcionar, però de moment només hi ha una opció: que la persona afectada digui el seu codi de viva veu, que una altra el posi, i que no hi hagi ni mala praxi per part del venedor, ni mala fe per part de la gent del voltant que pugui escoltar-ho.

L'únic so de Redsys, en lloc dels del TPV, és un cant de sirena, que per qui no ho sàpiga, es diu d'aquell discurs de paraules agradables, però que en realitat amaguen quelcom fosc. ≡

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP